

CENTRO EXCURSIONISTA DE TARRASA

CIRCULAR N.º 108

OCTUBRE-DICIEMBRE 1962

PORTADA:

El Pizz Argient desde la arista final del Pizz Bernina

FOTO: J. FABRÉS AMORÓS

CENTRO EXCURSIONISTA DE TARRASA

ADHERIDO A LA FEDERACIÓN ESPAÑOLA DE MONTAÑISMO Y FEDERACIÓN CATALANA DE ESQUÍ

CIRCULAR N.º 108 OCTUBRE-DICIEMBRE. 1962

Ríos o lagos subterráneos

En estos días de angustias continuas en nuestra ciudad, han corrido absurdos comentarios y más aún afirmaciones de ciertos grandes depósitos de aguas, que según ellos iba a derrumbar a nuestro San Lorenzo, que los colonos de «La Mola» y «de Càn Pobla» habían abandonado su recinto. Nuestra prensa local ha desmentido categóricamente tales bulos.

Como excursionistas vamos a comentar lo que hay en las entrañas de nuestras montañas. Los excursionistas aficionados a espeleología sabemos con cuanto afán hemos descendido a simas, penetrado en cuevas en busca no de un lago subterráneo sino de un río; todas estas exploraciones no han logrado dar con él.

Ahora bien, según datos de épocas muy remotas, en nuestro Montserrat encontraron un río subterráneo (lo que hoy se está buscando y no se encuentra), este río subterráneo, siempre hablando de remotas épocas, venía dirección de la Plana de Vich montes de San Lorenzo, Ubach, Montserrat y desembocaba en las Costas de Garraf. En Garraf si que hay el referido río, o sea que su corriente parece que pasaba por los lugares conocidos de la Serra Llarga, compuesta de las cadenas, Pi Bonic, Serra del Gall, Serra Curta, en donde se efectuaron muchos años atrás exploraciones que siempre fueron infructuosas.

Como consecuencia de estas exploraciones, se dedujo, que el referido río está por muy debajo de nuestras simas, pues la más profunda mide unos 110 metros, profundidad pequeña, pues se cree que este río está a unos 300 metros de profundidad.

Una teoría dice que cuando este río va grueso y digamos se desborda, es cuando manan las fuentes intermitentes de nuestra Región: «Els Caus» «La Sayola» «La Barbotera» etc. etc.

Amigo lector, como excursionista que eres no crees en los bulos, pero si tu curiosidad, es tal, busca por nuestra comarca, si encuentras un hoyo, y tal vez, podamos dar con el río subterráneo, y te diré aún, que estas teorías expuestas pueden quedar deshechas por este nuevo hallazgo.

VACANCES ALPINES 1962

De l'Adamello al Pizz Bernina

El mes de juliol del 1962 passarà a la història alpina com el mes de juliol més sec d'aquest segle XX, que ha conegut Suïssa i, en general tot el centre d'Europa. Quan escric aquestes ratlles encara no he vist cap de les revistes nacionals i estrangeres especialitzades, que, sens dubte, vindran abundants de grans realitzacions alpines i escalatòries, «primeres» en quantitats astronòmiques.

Es veritat que aquesta sequedat haurà causat importants pèrdues a l'agricultura suïssa, a jutjar per les restriccions i prohibicions cantonals que vèiem publicades en els diaris d'aquelles setmanes, a Sant Moritz i Ginebra; també s'anunciaven processons catòliques per a implorar la pluja, en les regions del sud, tan impressionables per la influència d'aquestes desfilades barroques a l'aire lliure... pero no hi ha mal que per bé no vingui, i segurament el que Suïssa perdé en l'agricultura, ho guanyà segurament en aflluència turística, i els comerços en la venda de vestits de bany per a prendre el sol prop dels llacs i els glaciers, que aquest any prenen un aspecte de «costes del sol» espanyoles.

Això us donarà idea de la bonança que imperà sobre els nostres quinze dies alpins als Alps italians i suïssos. Amb la meva esposa i l'amic Arias vàrem fer l'ascensió al Adamello, muntanya de 3.550 metres situada al nord del massís dolomític de Brenta. Recorrérem els seus immensos glaciers a la llum de la lluna plena —car la por del temps ens féu sortir quasi a la mitja nit—, i el primer raig de sol d'una jornada resplendent ens trobà ja al peu de la seva piràmide final, en vista d'un panorama glaciari extensíssim, uns horitzons en els que regnaven, banyats de llum, els principals massissos dels Alps Orientals i Tirolesos.

Muntanya poc visitada, l'Adamello. Al fons de la paradisiaca Val di Génova, servida per dos bons refugis, el Bedole i el Mandrone, la seva àmplia arquitectura glaciària proporciona un accés fàcil a diverses de les seves cotes principals: Corno Blanco, Lobbie, Monte Gabiolo i Punta Miller. L'extensió immensa dels seus glaciers el deuen fer un lloc de sojorn ideal per als esquiadors de muntanya, i pensant en l'emballada fogosa que els enginyers italians porten contra la Muntanya, no serà estrany que aviat aquesta muntanya de l'Adamello passi del seu silenci actual a la bulliciosa fira de Montmartre d'un modern centre d'esquí.

Després de l'ascensió baixarem a Madona de Campiglio per Pinzolo, colpits per la fabulosa vista dels campaniles i Crossons de la Brenta, un dels massissos més espectaculars de les Dolomites italianes. Pel Passo Tonale i Tiano entrarem a Suïssa pel ferrocarril de la Bernina. No cal dir que el cel blau i el sol ens acompanyaren en aquest trajecte per la verda vall de Poschiavo fins al Pas de la Bernina, on les enlluernadores masses glaciàries despenjant-se del massís de la Bernina succeïen a les gemades vegetacions que acabavem de travessar.

El plat fort d'aquesta jornada fou l'esplendorosa majestat del tríptic del Piz Palú i el Circ gegant de la Bernina, amb ses verticals cascades de gel i sèracs brillant en l'apoteosi de llum d'aquella tarda d'estiu.

Fou amb el cor content que baixavem per Pontresina a dormir a Sant Moritz, a les últimes clarors d'un crepuscle perla i or vell. I l'endemà atravesant aquests llacs de somni de l'Alta Engadina que ells sols valdrien el viatge, pel Malojapass entràvem en el Bergell granític i selvàtic; pujàvem al Refugi Forno, al mig del seu circ glaciària que l'amic Arias assegurava ser una còpia bastant aproximada del Baltoro himalaienc.

La mateixa tarda fèiem l'ascensió al Monte Forno, 3.300 metres, que ens proporcionà el goig d'una breu escalada feta sense altra ajuda que el llibre dels «Alps Rètics». Al capdamunt d'una xemeneia vertical de pinta pirenenca, ens sentírem satisfets d'estar nosaltres tres ben sols, cap al caure d'una tarda suau i clement, voltats de geleres i muntanyes selvàtiques, dominant l'ample Circ del Forno i les seves fines agulles, el tot animat pel suau panteig coreogràfic de les boirines i els retalls de sol.

Vam dormir en l'auster refugi i l'endemà, després d'errar a l'aventura durant dues hores sobre aquell immens Baltoro blanc i solitari, và-

rem baixar a la veïna Vall Bregaglia, d'exquisites sorpreses fins al poble de Bondo, on teníem la sort d'empalmar un «icep» que ens deixà al cor de la Vall Bondasca al peu del més fantàstic dels grups del Bergell: El Circ del Badile.

Aquesta serà una altra tarda inoblidable d'aquest feliç viatge. Les fadigoses tres hores fins al refugi Sciora foren àmpliament recompensades pel continuat descobriment de meravelles, primer dins les arcades de verdor de les forestes d'aroles i avets, després pels vessants de grandioses llastres, que ens anaven descobrint damunt nostre les gegantines i llises parets nord del Badile, del Céngalo, dels Gemelli, més les afiligranades agulles de Sciora, amfiteatre sobre el que queien els feixos vermells d'un sol baixant a la posta.

Tothom ha sentit parlar del Pizz Badile per haver estat un dels grans problemes dels Alps quina solució era reservada als grans escaladors de l'època contemporània. Gaston Rebuffat ha explicat aquesta arriscada empresa, però fou Ricardo Cassín l'artífex de la victòria. Doncs bé; a l'eufòria de trobar-nos asseguts en la barana penjada de la cabana, contemplant la gran muntanya, s'afegí el poguer estrènyer les mans del gran Cassín, arribat en aquell moment d'una nova conquesta en aquest seu santuari. Recent la seva visita al nostre «CENTRE», fou content de trobar-nos allà, en les seves possessions. I el nostre homenatge fou sincerament l'admiració per un home de cinquanta cinc anys que encara es baralla amb les més «joves» empreses escalatòries, i que acaba de menar amb èxit l'expedició italiana al Mont Mc. Kinley, en la llunyana Alaska nordamericana.

* * *

El dia següent retornàvem al Pass de Maloja. Era la darrera tarda que l'Arias estava amb nosaltres. Se'n tornava a Catalunya, on sa família l'esperava a Sitges. No sabem si era l'alegria de retrobar-la de nou o la satisfacció de les belles coses que havíem vist junts el que l'impulsà a la decidida coreografia, tot passejant per la carretera dels llacs de Sils, camí de Sant Moritz. El cas és que si no arriba a interrompre a temps l'execució dels seus ballets tropicals --la indumentària era adequada, creieu-me--, la circulació automobilística anava a produir perillosos «embotellaments».

En els dies que amb la meva muller ens prenguérem de vacances encara, la meteorologia permanesqué en el bon temps fixe amb més persistència potser que en els anteriors. Per no allargar aquesta modesta narració, diré que aprofitàrem l'oportunitat de conèixer amb tot detall el massís de la Bernina, la Vall del Morteratsch i Val Röse, reserva de fauna i flora excepcionals. Tots dos sols aconseguírem petjar els 3.556 metres del Pizz Tschierva a primera hora d'un matí tan transparent, que ens descobrí llunyanies quasi increïbles, des del Valais Tirol.

Però no havia pas sigut per les llunyanies que havíem pujat a aquest cim, sino per alló que el gran alpinista Alain de Chatellus ens digué «una de les vistes més estèticament belles dels Alps». En efecte, el fabulós tríptic Bernina —Scerscen— Röse i la formidable davallada dels colossals rius de gel que se'n desprenen, aquella aresta afiligranada com un aleluia gregorià, que ha merescut el renom mundial de «escalada del cel», sota un cel puríssim com el primer matí del mon, mereixerien i justificarien tots els esforços possibles. Estiguérem llarga estona gustant la soledat del cim.

I el darrer dia d'aquell viatge memorable ens reservava encara la màxima emoció d'aquelles vacances i una de les més fermes realitzacions de la nostra experiència alpina: l'escalada als 4.050 metres del Pizz Bernina.

Explicar amb detall les impressions d'aquesta meravellosa jornada ens portaria massa lluny en l'abús de la vostra atenció. Començaria per explicar la sort d'haver trobat un guia de Sant Moritz, (un dels pocs guies que encara es dediquen a aquest ofici en la elegant metròpoli de l'esquí de gent rica), que em reconegué per haver-nos trobat esquiant fa dos anys en el Coll de Sant Teodul, a l'altra banda de Zermatt, en el curs d'una «Alta Ruta» hivernal. Estava compromès per molts dies, com tots, pero s'arranjá amb la seva gentil client per apoguer-nos acompanyar a la Bernina.

Després m'agradaria descriure amb detall la sortida del refugi en plena nit estrellada, seguint el petit cercle de claror indecisa d'una llanterna que anava fent brillar les microscòpiques pedreries del glacier, les primeres clarors de l'alba reverberant en els gels que ens envoltaven per tot arreu; la lenta pujada inacabable per aquell famós «Laberinte» de glaços torturats que s'enfilen fins a l'aresta final; el

primer raig de sol que va convertir la Bernina, fins llavors com un fantasma lívid de blaves profunditats, en una mena d'altar encès com una xera, damunt un cel violeta tatxonat d'astres.

Explicaria l'àrdua tasca de saltar centenars de vegades sobre impressionants cavernes de gel blau i vert, fins arribar a les combes de purs blancors del Coll del Marco e Rosa, en la frontera amb Itàlia. I finalment, la marxa ascendent i triomfal, en perpetu equilibri, sobre la finíssima aresta de glaç que, dues hores i mitja durant, us enfila entre abisme i abisme, fins a la meta final, petit illot de roca seca penjat en el buit d'immensitats glaçades que es el cim de la Bernina.

Vers orient cap altra muntanya arriba ja a l'altitud d'aquest pic, i en totes les altres direccions hauríeu de volar llarga estona per a trobar-li rivals dignes de la seva jerarquia. Es el secret de la seva altiva bellesa. I la gràcia estava completada per l'encantament d'un temps sense núbols, ni vents, ni fred, i, sobretot, pel silenci que respiràvem. Però encara més per la solitud. Voleu creure que érem sols en el cim i en tot el seu recorregut, aquella jornada.

El guia Anton Spinas ens digué que era degut que a la Bernina, «tan a prop del cel, passava com en el paradís dels sants: que molts hi són cridats, pero no gaires elegits». Us prometo que jo no hi afegeixo pas res de la meva collita. En tot cas, si una explicació hi veig és que, al meu entendre l'ascensió a la Bernina, comporta un dels passatges de glacièr més severs i delicats que es poden trobar als Alps.

Aquella tarda blava i assolellada, baixant vers Pontresina, obrint-nos pas entre famílies de pacífiques marmotes i simpatics isards i cèrvols en llibertat, ens anàvem girant per veure els darrers filets de llum solar dibuixant les fines arestes de neu del nostre cim, i pensàvem que potser sens havia deixat participar, durant uns dies, d'una d'aquestes edats d'or que ja només estan en la història...

J. FABRÉS i AMORÓS
Tardor del 1962.

La paret N. del Crabioulés Clàssica del Glacier Suspés

Quan aquell matí de juliol arribàrem a l'Auberg de Lys, límit de la bona carretera que puja desde Luchón, ens donaren la trista nova

de que el telesféric de la central eléctrica que generalment puja les mochilles dels que van al refugi de «Chateau d'Eau», havia ja sortit.

Pujàrem, doncs, amb les mochilles al coll (els desnivells a la vall de Lys son gairabé escandalosos), seguint els desesperants «Lacets». Unes 4 hores tardàrem en arribar al refugi, que no es res més que una barraca de «chantier» amb estat molt precari. No obstant, es un niu d'aliga magníficament situat (2.471 m. alt.) i que ha desplaçat completament l'antic refugi del C. A. F. de «Prat Long». L'imponent Maupas, queda a tir de pedra. A més, l'existència d'un teleferic a 10 minuts del refugi, es sempre reconfortant.

Aquesta vall de Lys, al igual que la d'Espingo, ha estat molt treballada per «l'Electricité de France». La ma de l'home es veu arreu, tuberies teleferics, estacions de bombatje, etc. etc. Segons deien molts espanyols e italians perderen la vida fent la perforació del túnel que porta les aigües del llac del Portillón d'Oo cap aquí. Les obres no s'interrumperen pas a l'hivern.

Aprofitàrem les últimes hores d'aquella mateixa tarda per pujar a la Tuca de Prat Long, a 5 minuts del refugi. Es precis dir, que no som pas nous a muntanya, però l'espectacle que es divisava des d'aquell punt era prodigiós, d'una estranya bellesa. Era ja llustre, quasi fosc i un inmens mar de boira romanía quiet, completament uniforme. Sortien els gegants, d'un to blavós. Desde Ponent a Llevant, el Quairat, Lèzat, Crabioulés, Maupas, Boum, Barrat, Plané, pics de Groués, i les muntanyes poc conegudes de l'Ariège. Lo que mes cautivava era l'extrema quietut. Tot semblava encantat. Crec que deviem estar molt a prop d'aquelles sensacions que ens parla Saint-Exupery. Carrel amb la seva última obra, ve a dir, que una de les mes grans avantatges dels nostres temps, es que al fons dels paorosos barris industrials de Essen o de Pitsbourg es pot escoltar a Bach o a Palestrina. L'espectacle d'aquest vespre no es pas transferible encara ni als barris mes sombris ni els mes luxosos de la Ièna a Paris, per exemple. Els intens mes lograts no van mes allà dels calendaris suïssos.

El matí següent, feia un temps molt inestable, plujes intermitents ventot i boira baixa. Vàrem pujar al Maupás. L'intenció de continuar la cresta cap al Boum va quedar descartada. El reste del dia transcorregué al refugi dintre d'una monotonía exasperant.

El temps s'arreglà al dia següent, contra tot pronòstic i ens decidírem per fer el Crabioulés. El dia s'anunciava radiant, però la visió del Crabioulés ens donava aquell estat d'ànim incòmodo que alguns atribueixen a la veu de la Prudència (els més diplomàtics) i altres simplement a la Por. Son amb aquests estats que s'enraona poc, i algú tarareja alguna tonada que va repetint i no abandona.

Passàrem la petita barrera que s'alça davant del refugi i devallàrem cap a trobar el glacier del Crabioulés. Amb una hora escasa ens i plantàrem. Sens perdre temps iniciàrem l'ascensió. La pendent es redressa progressivament, i vàrem optar per decantarnos cap a la paret del contrafort o pedestal del glacier suspès, amb resultats molt dolents, doncs per estar a l'ombra el gel es d'una duresa extrema que obliga a algunes precaucions. Pujem cap al punt on es solden el glacier «Central amb» el «Suspès» i ens preocupa de veure que s'ha ja iniciat la rimaia. Moments després ens donem compte que l'esquerda no te importància i ens situem al peu del glacier «Suspès». Sens perdre temps amb fer el flaqueix fins al mig de la base, sobre el pedestal de roca, ataquem oblicuament cap al punt de la paret que tenim mes aprop. El gel es més tou i aviat arribem a la roca.

El que ens feia mes por, ho hem passat, la roca es un element més familiar per nosaltres. El sol bat de fort i fatiga molt, sobre tot el coll ens dóna molesties. Els acostumats projectils que baixan de la paret no han fet acte de presència, tot es desenrotlla a la perfecció. Els 300 metres de paret transcorregueren sens dificultats de cap classe, doncs una infinitat de canals porten cap al punt mig dels dos Crabioulés, i es pot sortejar tots els entrebancs. El cim Occidental ja el coneixem de l'any 1960. Una fina cresta ens porta cap al pic Oriental 3.119 m. segons la guia Armengau-Comet.

El sol ens aplanava, es un dia tropical. Per contrast, veiem el coll de Literola amb una immensa visera i la vall de Remuña es gairabé esquiable, llacs glaçats, etc.

Total, hem estat unes 4 hores per fer l'ascensió, no hem sigut dels més rapits precisament, tenint en compte el bon estat de la neu. Es pot fer amb molt menys, per gent en forma. Dificultat, del dependre molt de l'estat de la neu i sobretot de la rimaia que uneix els dos glaciers. A finals de temporada agost-setembre, es deu fer més

«pelut». Un tercer grau ha estat per nosaltres, però molt digne i bonic. Es dels pocs llocs al Pireneu on el piolet i crampons es justifiquen.

Marxem d'aquestes dues valls, amb dues ascensions que bé ens hi farien tornar una tercera vegada per les excel·lents referències que en tenim. Una es la aresta Est del Spijeoles (Agulla Jeannel) i l'altre la pared N. del Boum, amb les seves dues vies magnífiques. ¡¡Tot es farà!! diem baixant cap a Luchón, somniant amb monumentals cerveses i deixant al refugi a «l'holandés errante» un geòleg que acaba d'arribar sol amb el seu martell i petracols.

(De l'excursió feta per B. Pagés, F. Font e I. Puig).

CRÓNICA

Campamento de vacaciones

Con un éxito completo se proyectaron el 26 de octubre las diapositivas del campamento en el Valle de Hecho. Se volvió a recordar los días felices del campamento. De boca en boca salieron comentarios para el próximo.

Representación

El 4 de noviembre una representación de nuestro Centro, asistió a la «VI Asamblea d'estudis Comarcals» celebrada en Vich, nuestra ciudad estaba representada además por el Sr. don Conrado Padrós en representación Oficial. Fue un éxito enorme, los temas tratados interesantes. La organización perfectísima. Nuestra felicitación a los Sres. Serra Gasulla y al Sr. Trevasset, almas de estas asambleas.

Conferencias

El día 9 de noviembre, el Sr. Jaime Serra Gasulla, nos deleitó con una conferencia sobre el tema «El Mercat comú i l'Indústria tèxtil Catalana», nos hizo un detallado estudio tanto de la Industria como de la Agricultura, subrayando lo distanciado que estamos para ingresar en él. Fue muy felicitado.

Campamentos

El domingo 21 de octubre, nuestros amigos del Centro Excursionista de Rubí, efectuaron su X acampada en «Càn Solá del Recó» fue un éxito. Nuestra más cordial felicitación. Nuestro consocio Sr. Antonio Grau, obtuvo el primer premio en la Gimkana. Enhorabuena.

Excursiones

La excursión popular del 28 de octubre a Sant Llorenç, fue muy concurrida, unos 20 socios efectuaron la travesía.

De Fotografia

Nuestro consocio don José Centellas, obtuvo el 7.º Premio en el concurso fotográfico celebrado en Bañolas. Enhorabuena.

SECCIÓN ALTA MONTAÑA (S. A M.)

Esta Sección para fomentar la modalidad de ascensiones acrobáticas ha creado en fecha reciente un nuevo grupo de escalada que se denominará «GESAM» en el que para entrar a formar parte de él, será necesario haber efectuado unas ascensiones a diversos monolitos y picos pirenaicos. Para distinción de sus componentes se ha creado un distintivo especial.

Los interesados pueden pasar por secretaría de 8 a 9, todos los días, y los martes y viernes de 10 a 11 en la Sección, en donde se les informará debidamente de su reglamento.

Actividades en Escalada

SEPTIEMBRE

Día 2

Esquirol, via cinquantanari per L. Andreu i F. Bellots.

Día 9

Cavall Bernat per la cara N. O. per A. Casanovas i J. Llobet.

El Muscle (Montserrat) per M. Campos, J. Roure, y S. Campos.

La Foca (Montserrat) per M. Campos, E. Campos y amic.

Dia 16

Les Castellasses per J. M. Serrano, M. Campos, J. Escola, Juli, i J. Galofré.

La Cova del Drac via interior per A. Casanovas i L. Andreu.

Les Castellasses via Matalonga per J. M. Serrano i M. Campos.

La Trona del Drac, per A. Casanovas i L. Andreu.

La Cova del Drac via interior per F. Bellots i A. Grau.

La Trona del Drac per F. Bellots i A. Grau.

Dia 23

Cavall de la Vall, primera absoluta per la cresta S. (Vía Ulles Feiner) per F. Ulles, D. Feiner; J. Roure i J. Galofré.

El Bec (Sant Llorenç), primera absoluta via «GESAM» per F. Bellots, Andreu i A. Grau.

Cavall de la Vall (via normal) per J. Llobet, J. Pujol; J. Torres i R. Vilalta.

OCTUBRE

Dia 17

La Cova del Drac (via normal) per F. Ulles, J. Planchat, i J. Galofré.

La Cova del Drac (via Feiner) per J. M. Serrano i M. Campos.

Dia 21

La Cova del Drac (via interior) per J. Llobet, A. Casanovas; i David

Dia 28

La Cova del Drac (via Feiner) per M. Campos i J. M. Serrano.

En Montserrat: Paret Nord de Sant Geroni (via Torras Nubiola) per F. Ulles, M. García D. Feiner i J. M. Soler.

Cavall Bernat per J. M. Serrano i Juli.

Cavall Bernat per Srta. Quimeta Buxaus, Cristina, F. Camarasa, J. Planchat i amics del TIM de Sabadell.

NOVIEMBRE

Día 1

Gegant de les Fogaroses, per L. Andreu i A. Casanovas.

Día 18

Esquirol via cinquantanari per A. Casanovas i J. Llobet.

ESPELEOLOGIA**SEPTIEMBRE**

Día 9

Avenc de Castellsapera, per M. Font i J. A. López.

OCTUBRE

Día 21

Avenc del Davi, per J. Llobet, A. Casanovas i David.

Excursiones y Campamentos

Día 20 y 21

XIII Campamento de Otoño celebrado en el Girabau. Asistieron 33 acampadores con un total de 10 tiendas.

Asistencia en el Campamento del C. E. R. celebrado en can Solá del Recó.

DECORACION

ELLSA

Carretera Martorell, 58

Teléfono 4913

ESQUIS

ALTIMIRA

ACCESORIOS Y REPARACIONES DE TODAS CLASES - SERVICIO DE ALQUILER,
PUPILAJE Y LACAJE - SURTIDO DE ESQUIS ECONOMICOS, POR ENCARGO.
VENTA DE MATERIAL ATTENHOFER
ESQUIS - BASTONES - FIJACIONES

Carretera Moncada, 59 - Teléfono 5076

TARRASA

DEPORTES ALPINOS

Les ofrece el mejor material a los precios más asequibles en

MONTAÑA, CAMPING, ESQUI, TENIS Y HOCKEY

Consulte precios.

Rutlla, 31 - Teléf. 4069 . - TARRASA

deportes **aneto**

MAYOR, 36 - TELÉFONO 3047

se complace en ofrecer a su distinguida clientela la nueva sección de deportes de invierno, especialmente en SKI. En nuestro comercio encontrará un extenso surtido de material nacional y extranjero a precios popularísimos con garantía de calidad.

FOTOS

francino

Plaza España, 13

Teléfono 2833

TARRASA